

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малъкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣита; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстникъ. Външните постоятели отговарять за вѣстникъ. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23.

ЗА ОТНОШЕНІЯТА НА ДЪРЖАВАТА СЪ ОБРАЗОВАНИЕТО И ВЪСПИТАНИЕТО.

I.

Ученіето въ сичкити степени трѣбува да има за основна цѣль да образове, да възпитае човѣка въ сичкити му главни дѣла: волята, ума и чувството или сърцето. Единъ голѣмъ кусуръ на сегашното образование сѣстои въ това че човѣшкото същество са глѣда у него почти исклучително въ отношеніе на ума, че чувството и волята сѣ турени на второстепенно мѣсто, и че съ този начинъ човѣшкото същество не са образува тѣй както Богъ го е сѣтворилъ въ единството и цѣлостта си, нѣ че то е разсѣяно на части и образова са въ исклучителни направленія.

И сѣтѣ този кусуръ характеризира сичката днѣшна епоха. Нѣма съмнѣніе че ума е напѣдѣлната сила оято отива сѣкоги напѣдъ въ издиреніето на сичко което съществува, като увеличава непрѣстанно съществениата основа на сѣки духъ и умственната сермія на цѣлото общество, безъ която умственна сермія духа си остава празенъ и куфъ и обществото бѣдно като замѣстя често истинити съ мечтити.

При сичко това, чувството и волята извършватъ служби еднакво важни, по мѣстни за да са образуватъ, нѣ еднакво нужни за едно пѣлно образование. Защото чувството изпълнява службата да улавя и туря въ сношеніе съ съществото и духътъ това което ума е заченалъ въобще и да оприличава тѣй по-тѣсно съ лицето онова което този послѣдниятъ е разбралъ въ прѣдметната област на истинити. Отъ своя страна, волята, сѣдоточна мощь, въ която «азътъ» са евява въ своята причинностъ и въ своето собствено дѣйствие, е силата която, като прави духътъ господаръ на самъ-себѣ си, подчинява на властѣта му сичко което сплата отъ умственното развитіе е завоевала въ свѣта на истинити. Човѣка са показва какъвъ е въ себѣ си, той евява характера си и сичката си нравственна вредност главно въ това което иска и прави. А въ общественія животъ не сѣ самити истини които правятъ измѣненіята, нѣ ползпѣти въ които истинити, като сѣ прѣбѣждали често дълго врѣме въ умовети, сѣ са прѣобразовали отъ волната сила на хората които сѣ жертвували често своятъ животъ за да ги турятъ въ дѣйствие. Истинити не са осъществяватъ сами, и умовети които ги зачеватъ сѣ често страшливи, като нѣматъ доста сърце и воля за да слѣдуютъ приспособленіето имъ. Обществото има нужда отъ хора, и образованіето трѣбува да са стрѣми напѣдъ за да турятъ тѣзи които сѣ възпитаватъ въ пѣлно свѣстно владѣніе на човѣшкити имъ дѣла, и да дава на тѣзи дѣла едно идеално направленіе къмъ божественія изворъ на сѣка

истина и на сѣко добро. А най горнити идеални сили въ сѣко образование сѣ вѣрата и философіята които могатъ да са присмѣтатъ въ разни мѣрки у сичкити степени на прѣподаваніето. И тѣй религіята ще образове естествено въ това отношеніе основата въ първоначалното образование което, освѣщъ другити първоначални познанія, ще са допълня съ първити познанія върху физическія сѣставъ на човѣка и върху естеството на душата, върху собственостити ѣ и основнити ѣ дѣла; такъвъ психологически познанія които могатъ да са турятъ на разбираніето на сичкити духове, ще сѣдѣйствуватъ като имъ открийватъ собствената тѣхна природа, да имъ улесняватъ сѣдствата за да са освѣтляватъ върху сичкити прѣдмети. Въ най високата степенъ на прѣподаваніето, въ университетити, философіята, въ главнити ѣ части, психологіята, логиката и метафизиката, нравственната и религіозна философія, исторіята на философіята, трѣбува да бѣде основата, върха и енциклопедическата свръска за сичкити други науки. Исторіята засвидѣтелствува че едно философическо затичваніе е давало въобще, на сѣка една епоха, едно ново умственно направленіе, и че отпаданіето на философіята е искаравало сѣкоги на свѣтъ материалистни стремленія които не сѣ могле да са надвѣятъ освѣнъ чрезъ едно по дълбоко философическо изучаваніе на природата на духа и на духовнити дѣла въ съществениата имъ разлика съ дѣлата и причинити на физическія редъ. За това никоги не ще има друго силно сѣдство за да бѣжками материалистни ученія или пи-добрѣ измыслици освѣнъ да въдушевявами въ сѣдоточіята на погорнѣното образование, ученіето на философіята и да надзиравами тѣй щото сичкити тѣзи които са посветеватъ на едно особито учено званіе, на богословіето, правовѣдството, медицината, естественити науки, да доказватъ чрезъ едно прилично испитаніе върху нѣкой основенъ клонъ отъ философіята който сѣстави допълненіето и отчасти притѣгленіето което е нужно за особити имъ ученія, че познаватъ сегашното състояніе на философическити издиренія върху голѣмити въпроси които са отнасятъ до естеството на духа и етическити главни начала на цѣлія общественъ редъ.

ПѢТНИ ВПЕЧАТЛЕНІЯ.

(Вижъ брой 23.)

ЖЕЛѢЗНИКЪ.

Който прѣминава отъ Дунавскій Виадукъ въ Тракія, той не може да не забѣлжи нѣкакъвъ външнъ разликъ между двѣтъ мѣста. Въ Българію има повече движеніе и по голѣми удобства за единъ пѣтникъ. Пѣтищата сѣ по добри, пѣтуваніето по быстро и колата по многочи-

сленни. Тука каратъ конскитъ кола бѣжнѣкомъ и пѣтника не са уморява да гледа често се на едно мѣсто. Въ Тракія пѣтищата, поне азъ дѣто миняхъ, са намнрѣтъ въ първобитно състояніе и конскитъ кола вървятъ не по бѣржѣ отъ волскитъ. За да пѣтува човѣкъ по тѣзи пѣтища и съ подобни кола, трѣба да е много търпеливъ. Когато ти кажатъ, че до едикое мѣсто има само 6 часа, ты трѣба да знаешъ че ще идешъ за цѣлы 7 часа.

Отъ Казанлъкъ заминахъ за Желѣзникъ, за този градъ, който въ послѣдне врѣме са е прочулъ съ училищата си. Кому не е любопытно да погледне отъ близу работитъ и да са увѣри въ истинностѣтъ на сичко писано за желѣзничкитъ училища? Съ нетърпеніе чакахъ да сѣвне въ недѣлѣ на 30 майа и съ деня заедно да ми са прѣдстави състояніето на Желѣзникъ и на нѣговитъ училища. Първата ми грижа бѣше да идѣ на читалището и да са намнрѣ на събраніето и на сказкѣтъ, ако има. Събраніе наистиннъ имаше; нѣ за сказкѣтъ никой не бѣше са приготвилъ и слушателитъ са благодарихъ съ прочитаніето на единъ членъ отъ Читалище, члена на Г. Макавеева за Приложеніето на умственитъ сили къмъ производството. Въ читалището има доста добъръ редъ; нѣ хората малко дохождатъ, и това е жално за единъ градъ, като Желѣзникъ. Слушателитъ като са малко, събраніето на членовѣтъ е еще по малочисленно, защото между слушателитъ дохождатъ и външни хора (не членове), а въ събраніето влизатъ само членовѣтъ. Такъвъ бѣлъ реда на читалището. Отъ една странъ този редъ е добъръ, защото накарва човѣка да заплати нѣщо, за да може да присѣтствува на събраніето; нѣ отъ другъ странъ той е вреденъ, че изгонва изъ събраніето и онѣзи, които нѣматъ да платятъ а принѣсли му бы нѣкакъвъ ползъ съ свѣтътъ и дѣлата си.

Азъ помолихъ читалищното настоятелство да посѣдствува прѣдъ училищното настоятелство и да го умоли да отлѣви едикъ отъ по опытитъ и по-главнитъ учителки, за Туля и получихъ увѣреніе, че това може да бѣде. Когато има вече нѣколко опытни учителки, между тѣхъ може да влѣзе и една неопытна, безъ да са побѣрка значително вървежа на училищата въ Загорж. Нѣ на ново мѣсто, като Туля, учителката трѣба да бѣде опытна, ако иска да направи нѣщо и да закрѣпи училището. Загорцы са съгласихъ съ това и обѣщахъ да отлѣятъ едикъ отъ учителкитъ за нашій градъ. Ще видимъ какъ ще изпълнятъ обречаніето си.

Като бѣше празникъ, азъ не можихъ да посѣтъ сичкитъ училища. Ходихъ само на голѣмото мѣшко училище и на женскій пансіонъ. Да си каже правото, мѣж-

кото училище е много по-долу отъ онова мнѣние, което бѣхъ си съставилъ за него отъ вѣстници и отъ слухове. Загорцы заслужаватъ голѣмъ похвалъ въ училищно отношение, нѣ не за това що сѣ направили до сега, а за онова, що искатъ да направятъ. Тѣхнитѣ желанія сѣ — да направятъ училищата си първы между българскитѣ, и това вече сѣ достигнали до нѣкъдѣ съ женското училище; нѣ тѣзи желанія още сѣ далечъ отъ пълното си осъществление въ мъжкото училище. Мъжкото училище ми са видѣ нѣкакъ твърдѣ хаотическо откъмъ программѣта си. Тамъ азъ срѣщнахъ прѣдмети, на които немогъ да си обясня ни нуждѣта, ни ползѣта. Тамъ пакъ видѣхъ и това което казахъ за Къзанлъкъ въ прѣминѣлитѣ години, сирѣчь прѣподаване на прѣдмети които учителя не разбира. Първый учитель е ученикъ на Г. Веселина Груева. Какво е можалъ да слуша отъ Г. Груева въ Клисурѣ прѣди 5—6 години, това сѣкъ може да си помисли и да разбере. Нѣ като сравни слушаното са онова, което днѣсь прѣподава господство му, разликата ще бѣде твърдѣ голѣма, защото повечето отъ днѣшнитѣ прѣдмѣти не сѣ были нито помянувани въ клисурското училище. Неговоримъ на шагъ. Ний не вѣрваме че въ Клисурѣ са е прѣподавало химія, минерология, педагогика, методика, и други подобни, които азъ сѣгдѣхъ въ программѣта на Загорското училище. Полезно ли е за едно училище прѣподаване отъ такъвъ родъ? И показва ли това, че училището е добрѣ устроено и добрѣ уплѣнено? Загорчане трѣба да помислятъ върху това и да са погрѣжатъ за училищата си, не обаче да развалятъ, а да поддържатъ направеното и доброто отъ нареденото, като изхвърлятъ безполезното.

Ако бѣхме намѣрили, че отъ прѣподаванитѣ прѣдмѣти само единъ или два излазятъ вѣнъ отъ сферѣта на учителскитѣ познания, ний бихме съвѣтвали Загорцы да са не смущаватъ отъ това, защото единъ прѣдметъ и два могатъ да са изучатъ до нѣкъдѣ и съ собствени трудове, безъ учитель. Самостоятелнитѣ занятия научаватъ чловѣка много нѣща, особено когато има вече малки познания отъ прѣдмѣта. Нѣ въ Загорѣ ний виждаме цѣлъ редъ на прѣдмѣти извѣнъ познанията на учителитѣ, и прѣдмѣти които искатъ голѣми и многогодишни завѣтия и упражненія, слѣдователно които или хичъ не са познаватъ отъ учителитѣ, или са познаватъ толкози малко, щото може да са рѣче, че пакъ не са познаватъ. Не трѣбать много доказателства за оногизи, който разбира. При Педагогикѣта стои Методика. Какво е това Методика? Ако е учение за методъ въ възпитаніето и прѣподаваніето, то влиза въ педагогикѣта, която не е нищо друго освѣнъ сѣщото, което е и методиката. Казахъ ми, че методиката било чѣщо като правоучение, нѣщо таквози, което азъ неможахъ да разберѣ и отъ което ми доде смѣхъ.

Казуватъ нѣкои си, че ний не вървимъ напредъ. Не е трудно да ги изобличимъ, като имъ покажемъ прогреса въ нашитѣ училища. Прѣди три години, не по много, программитѣ са пълнахъ сѣ огни и други подобни; сега огнитѣ са оставихъ на странѣ и мѣстото имъ заловихъ икитѣ.

Прѣди 10 години бѣхъ чувалъ отъ нѣкои послѣдователи и ученици на Пловдив-

скитѣ школъ, че рускитѣ възпитанци не были за голѣми работи. Тогава азъ не разбрахъ смѣсла на тѣзи думи, нѣ сега му влѣзѣхъ въ нонимѣта, както казва Българина. До колкото познавамъ работитѣ, рускитѣ възпитанци не сѣ наистинѣ захащали таквизи по-голѣми отъ боя си работи, както правятъ горѣказанитѣ послѣдователи. Тый сѣ готови на сичкы работи и сичко земаатъ отгорѣ си, като мислятъ, че сичко са свършва съ языкъ и многословіе.

Женското училище е първо между женскитѣ училища по нашето отечество. Главното училище е снабдено съ 4—5 добры учителки и ще бѣде още по-добро, ако изучаваніето на уроцитѣ ставаше по единъ начинъ по-малко механически. Тоя механизъмъ ще остави Загорското женско училище по долу отъ Габровското.

Момичетата отъ другитѣ градове са гледатъ добрѣ и въ икономическо и въ нравственено отношение. Само помѣщеніето имъ иде малко тѣсно и задушено, за зимно врѣме когато трѣба да е затворено. Друго неудобство за ученицитѣ е и това, дѣто сѣ принудени да ядѣтъ въ сѣщѣта стаѣ, дѣто сѣдѣтъ и спѣтъ.

Загорската община е по горѣ отъ сѣкъ похвалъ и за съгласіето на гражданетѣ и за тѣхната голѣмъ ревностъ къмъ доброто на града и народа. Нѣма друга община която да прави толкова жървы при толкова малко источници. Загорцы ежегодно харчатъ по 80 и повече хиляди гроша за общитѣ си заведения и ни единъ отъ тѣзи хиляди не имъ иде отъ вѣнъ или отъ нѣкаквы имоты. Тый са събиратъ отъ черковитѣ и отъ еснафитѣ, и събиратъ са доста драговошно, защото сѣкый приема онова което е наредено и което са иска отъ него. Въобще Загорцы ми са видѣхъ хора доста доброжелателны и праводушны. Между тѣхъ нѣма вече чорбаджиѣкъ, нито тѣгляніе въ единъ или въ другъ странѣ. Сѣкый върви нататѣкъ, на кѣдѣто е длѣженъ да върви и кѣдѣто отива народа. Като глѣдатъ съгласіето на гражданетѣ, и селата вървятъ подиръ тѣхъ и имъ помагатъ въ сичкитѣ общы работи, както и въ поддържаніето на училищата.

На този градъ и тый прѣтоваренъ Габровското ученическо дружество бѣше проводило билети отъ нѣкаквъ лотаріѣ. Читалището отхвърли тѣзи билети на това основание, че на сѣко събрание пары са искатъ и че волѣдствие на това хората са пазятъ да посѣщаватъ читалището. Ако трѣба още да са събира, нашитѣ нужды още сѣ голѣми, казва читалището. Габрово има толкози помощи отъ вѣнъ; още ли иска?

За домашный животъ на Загорцы немогъ да кажъ нищо. Това само видѣхъ, че женитѣ въ нѣкои къщи, които азъ посѣтихъ, бѣхъ доста свободны. Тый разговаряхъ за училищата и за други общы работи и показвахъ, че тѣзи нѣща не сѣ съвсѣмъ чужды за тѣхното разумѣніе.

Загорскитѣ Турцы живѣятъ съ другочинитѣ понятия. Тый гледатъ на Българитѣ съ вѣтото око и твърдѣ малко ги зачитатъ. Въ Загорѣ каквото на сѣкъдѣ, има общъ градинѣ. Тамъ турцитѣ заповѣдатъ и велѣахъ кадія бѣше принудилъ най-първитѣ Българи и евреи да са оттеглятъ, защото негово благородіе не може да ги търпи. Докаченитѣ Българи телеграфисали на мюлесарѣта въ Пловдивъ, а турцитѣ са

чудо чудятъ на тѣхнитѣ смѣлость и прѣставатъ да поговарватъ, че дошли до ши врѣмена, когато кадія и беюветѣ не могатъ да заповѣдѣтъ. Таквизи притѣсненія само въ по голѣмъ размѣръ ставатъ и на банитѣ (лѣджитѣ): голѣмо търпение и дълго чѣканіе сѣ потрѣбны за единъ Българинъ, до дѣто са вреди да са окъпни. Никаквы молбы не минаватъ на беюветѣ и на тѣхнитѣ сподирници. Никакво уважение нѣма за онѣзи които сѣ дошли отъ далечъ съ болнитѣ си, и които трѣсѣтъ помощъ отъ топлитѣ воды.

ЕНИ-ЗАГОРА.

Този градецъ е отъ Сливненскый санджакъ и черковно до сега е принадлежалъ на Сливенъ. Нѣ тая пролетъ Ени-загорѣ сѣ оставили Сливенъ и сѣ са съединили черковно съ Желѣзникъ. Съединеніето бѣше вече нагласено когато азъ минѣхъ прѣзъ града имъ. За оправданіе на своето отдѣленіе отъ Сливенъ Ени-загорцы прѣставяхъ нѣкаквы си раздоры и несъгласіа на сливненскитѣ общинѣ. Тый казвахъ че сливненската община, като не е добрѣ устроена и стегнѣта съ съгласіе, неможала да наглѣжда добрѣ селата и да имъ свършва работѣ, когато са обрѣнатъ къмъ нея. Така казвахъ Ени-загорчани; нѣ работата не е тѣй. Азъ са научихъ добрѣ, че тука имало друга причина, тая, че Сливненци държатъ сношение направо съ сичкитѣ села въ Ени-загорскитѣ каѣж и не оставятъ единъ частъ отъ влѣніето и ползѣтъ на Ени-загорскитѣ общинѣ. Като малкъ и слаба, Ени-загорската община има нуждѣ отъ поддържаніе на селата, за да придобіе едно какво-то значеніе; а като и прѣче на това Сливенъ, тя го напуща. Загорчане усѣщатъ, че безъ селата, тѣхний градецъ не може са показа въ никакво отношение и сѣкакъ са мѣчатъ да привързатъ селата къмъ своя градецъ. И наистинѣ откакъ са достигнали това до нѣкъдѣ, общинката имъ са е поуредила и е добила повече средства за своитѣ нужды. Тя е издигнала едно училище, което е най хубавото зданіе въ града. Това само не знаѣхъ, съгласни ли сѣ селянетѣ съ Ени-загорцы, или тѣзи послѣднитѣ вършатъ безъ одобреніето на самитѣ селяны.

СЛИВЕНЪ.

Сливненскитѣ училища търпятъ недостатѣкъ отъ хора. Сливненцы и до сега мислятъ, че главното имъ училище може съ единъ учитель, особено когато той има и единъ помощникъ. Заблужденіе! Училище, като Сливненското, въ което има и трѣба да има поне 4 класса, никоги неможе да са остави съ единъ учитель, освѣнъ ако искаме да отива прѣподаваніето както дошло. За да бѣде пълно, прѣподаваніето иска и работници. На 4 класса са набиратъ толкози прѣдмети; какъ ще ги прѣподаде единъ чловѣкъ? Ако бѣше думата за другъ градъ, ний бы посѣвѣтали гражданетѣ да направятъ главното си училище само отъ два класса, каквото да са мине само съ единъ учитель и единъ помощникъ; нѣ работата е за Сливенъ — за единъ отъ най голѣмитѣ българскы общини. Прилично ли е на такъвъ градъ да има училище не по-горне отъ селскитѣ?

Ний сме съгласны, че не трѣба да вършемъ работи по-голѣми отъ средствата

си; нъ отъ другъ странъ увѣрени сме, че не е вѣнъ отъ силѣтъ на Сливенъ да държи трима добри учители за главното си училище. Въ Сливенъ има училищны приходи; нека не са облягѣтъ само на тѣхъ, нъ нека направятъ и малки жертвы отъ себе си. Нека имъ послужатъ за примѣръ съсѣднѣтъ Желѣзничане.

Като е думата за Сливненското училище, нѣка ни е позволено да кажемъ нѣколко думи за неговѣтъ программѣ. Между другѣтъ прѣдмети азъ срѣщамъ и логикѣ и риторикѣ, и другояче неможахъ да си обясня тѣхното съществуване въ программѣтъ освѣнъ по това, че учителя тѣхъ училъ въ училището и тѣхъ знае. Много пѣти са е говорило за тѣзи прѣдмети, нъ не ще е излишно и безмѣстно и тука да кажемъ нѣщо. Какво е риториката? Наука да знаеме да говоримъ краснорѣчиво. Питаме сега: кое е за насъ по нужно: да знаеме за какво да говоримъ ли, или само да знаеме да говоримъ? Споредъ мене важното е да знаеме за какво нѣщо говоримъ, а какъ ще говоримъ — то е нѣщо послѣдне. Когато съмъ богатъ съ познанія, когато съмъ приученъ да пригледвамъ и забѣлѣждамъ; когато знамъ да испытвамъ нѣщата, азъ ще знамъ и да искажъ понятіята и чувствата си. Ако ли не знамъ за какво говоримъ, срѣщамъ нѣмащо понятие за работѣтъ, каквото и да кажъ ще бѣде празна дума, безсмисленна. Не риторика прочее, а познанія, положителны познанія за насъ, за обществото и за свѣта ни сѣ нужни. Разглаголюваніе, макаръ и по риторикѣтъ, не сѣ нужни никому, нито пакъ има въ тѣхъ за паръ ползѣ. Който знае прѣдмета за който ще говори, той ще го прѣдстави твърдѣ добрѣ и безъ риторикѣ; който не знае прѣдмета си, той ще лѣже съ риторикѣтъ си. Риториката слѣдователно е за насъ излишна и дори вредна, защото научава ученика да бърбори безсмисленно и пакъ да мисли че върше нѣщо. Много у насъ говорѣтъ, нъ малцина разбиратъ отъ работѣтъ. Да увеличаваме ли числото на тѣзи гълчановци съ нашитѣ училища? Казаното за риторикѣтъ прилага са и на логикѣтъ. Логиката е наука за мисленіето; тя е тѣй да рѣчемъ, калѣба, по който са изливатъ мислитѣ. Нъ какво ще та ползова калѣба, когато нѣма мисли, когато не познавашъ нищо и не си изучилъ онова нѣщо, за което ще излагашъ мисли? Нищо не ще та ползова, каквото са види отъ самѣтъ учители на риторикѣтъ и логикѣтъ. Пригледайте какъ пишѣтъ онѣзи учители по насъ, които най много поддържатъ тѣзи празни науки. Въ тѣхнѣтъ писанія липсува здравый смисълъ и бодрый гледъ на работѣтъ. Нѣма съмнѣніе, че това не бы было тѣй, ако да бѣше са оставила настранѣ логиката и са обърнеше вниманіе на другѣтъ науки. Тогава който говори и пише, ще знае и отъ дѣ да почне, и дѣ да свърше и какъ да си изложи мислитѣ, защото прѣдмѣта му еясенъ и понятенъ отъ сѣкъ странѣ.

До тука ний налягахме на бесполезностѣтъ на тѣзи двѣ науки; нъ за тѣхъ има и друго да са каже. Тѣй сѣ вредны за ума на ученицѣтъ, каквото сѣ по нашитѣ училища, защото сѣ несъгласны съ възрастъта и съ приготвеніето на тѣзи ученици.

Женското училище въ Сливенъ е толкова малко, щото повечето ученици сѣ принудени да сѣдѣтъ на двора. За лѣтъ

това е добро; нъ какво ще са прави зимѣсъ? Ако са натрупатъ толкози ученици въ двѣтъ стаи, тѣй ще бѣдѣтъ твърдѣ стѣснени и задушени. Чудно е, какъ не са обърнѣло до сега вниманіе на това нѣщо и не са помогнѣло на злото, когато това е толкова лесно! За да живѣе учителката въ училището и за да става събраніето на женското дружество пакъ тамъ, двѣ три стаи сѣ испразднени и сичкѣтъ дѣца сѣ струпани само въ двѣ стаи. Нѣма ли настранѣ мѣсто за учителкѣтъ и за женското дружество, а училищнѣтъ стаи да бѣдѣтъ сичкѣтъ за дѣцата?

Женското дружество, въ Сливенъ, както и другѣтъ, прозябава безъ да цвѣти. Каквото на сѣкъдѣ и тука нѣма жени да водѣтъ работѣтъ и да разбиратъ назначеніето на дружеството, както трѣба. И тука са готвѣтъ да работѣтъ, нъ еще не сѣ захванѣли. И тука гледѣтъ да съберѣтъ много пары, че тогази да работѣтъ, като че е необходимо условіе да са работи съ много пары. По нашето мнѣніе, капитала е нуженъ, защото съ него са вършѣтъ работѣтъ по лесно и толкова по лесно, колкото е по голѣмъ; нъ отъ другъ странѣ нужно е работѣніето. Ако чакѣме да съберемъ голѣмъ-голѣмъ капиталъ, че тогава да работимъ, да ли не изгубваме врѣме и отъ най драгоцѣното? За да сторимъ добро на обществото и на народа си, не е нуженъ само капиталъ; тука трѣба и добра волѣ. Съ добрѣтъ волѣ ний ще намѣримъ срѣдства да направимъ нашитѣ малки помощи за народното добро.

Сливненскѣтъ граждани са ниждатъ доста народни. Само това има, че сѣ малко дивички, срѣщамъ не толкози общителны. Кѣщитѣ имъ сѣ почти затворени за мѣжетѣ, были тѣй чужденцы, были съграждане. Види са, това е привнесено въ българскій животъ отъ турцѣтъ.

Сливненцы са хвалѣтъ твърдѣ много съ своя управителъ. Отъ тѣхнѣтъ приказски азъ разбрахъ, че управителя е наистинѣ за обичаніе. Той былъ справедливъ и защитникъ на гражданското равенство.

На Сливенъ са научихъ, че архимандритъ Мелетій прави чудеса въ Ямболъ. Казахъ ми, че той държи таквози поведѣніе и тѣй сполучно защищава православіето, щото е накаралъ протестанствующитѣ да станатъ пълны протестанты и православнѣтъ да протестанствуватъ. Истина ли е, лѣжа ли, нъ увѣрявахъ ма че протестантѣтъ българе съсѣмъ са отдѣлили отъ стадото на отца Мелетія и съставили особенѣтъ общинѣтъ съ свой отдѣленъ Милетѣ-башіа. Ето слѣдствіята на разумнѣтъ мѣрки на архимандрита.

Когато азъ заминахъ презъ Сливенъ, негово прѣподобіе бѣше дошълъ да сацѣри на сливненскѣтъ топы воды. Тамъ между него и нѣколко нашенскы жени са случило нѣщо, караніе. Женѣтъ налягали да влѣзатъ въ банѣтъ, а архимандрита казувалъ че не иска еще да излѣзе и да имъ стори мѣсто. Подиръ много гълчове отъ единѣтъ и другѣтъ странѣ, Мелетій въ силѣтъ на даденѣтъ нему власть, захваща да кълне на дѣсно и на лѣво и да вързи сичкы и сичко. Дошло до бой. По нататѣкъ не можахъ да чуѣмъ, защото заминѣхъ за Жеравнѣ.

ЖЕРАВНА.

Съ голѣмы страхове трѣгнахъ отъ Сливенъ за Жеравнѣ. Еще въ Търново ми казахъ, че въ Бал-

кана имало много разбойници и много потиры и че пѣтника може да търпи неприятели както отъ единѣтъ, тѣй и отъ другѣтъ. Едно высокопоставено лице ми казваше, че тѣзи разбойници сѣ минѣли отъ Сърбіѣ, че тѣй правѣтъ единъ четъ отъ 30 души и че азъ быхъ направилъ добрѣ, ако быхъ са отрѣкълъ отъ намѣреніето си да пътувамъ презъ Балкана. Сичко това ми правеше, да усѣщамъ нѣкакъвъ страхъ и да чакамъ неприятны срѣщы тамъ, дѣто трѣбаше да усѣщамъ само едно наслажденіе. Най живописнѣтъ долины на Балкана ми внушавахъ най голѣмо опасеніе. За добрѣ честь азъ достигнахъ до село Вечерѣ безъ да видѣмъ или чуѣмъ нѣщо неприятно. Само когато пристигнахъ въ селото, само тогава видѣхъ че има нѣщо да смущава хората, защото намѣрихъ войски, които ходѣхъ отъ село на село да търсѣтъ лошѣтъ. Отъ приказкѣтъ съ самѣтъ войскары са научихъ че въ Балкана не сѣ са видѣли разбойници, нъ че имало слухъ, че ужъ са намиратъ по тѣзи мѣста. Отъ сетѣ са научихъ въ Шуменъ, че таквызи разбойници, за каквото ходѣше войската, не е имало никакъ, и ако са търсѣтъ това е станало по недоразумѣніе. Както и да е разбойницѣтъ са прѣслѣдвахъ въ селата съ голѣмъ енергіѣ. Слѣдъ единъ два вечера войската прѣминаваше на друго село и жестоко си отмѣстваше на населеніето за сичкѣтъ неспокойствія на подвижнѣтъ си животъ. Въ възнагражденіе за голѣмѣтъ си трудове войскарытъ искажъ кокошкы, зелници и пълнѣтъ покорность на прищевкѣтъ си. Непокорнѣтъ са наказвахъ жестоко. Въ Нейково, въ Катунѣща, въ Медвентѣ, въ Жеравнѣ много души са бѣхъ, много изіети са направихъ. Азъ видѣхъ като бѣхъ единъ челоуѣчецъ и го блѣскахъ въ болнѣтъ грѣди, защото направилъ ястіето солѣно. Извиненіе нѣма за нищо. Че поста не допуца на селянина да вкусува ястіето и да го направи умѣренъ отъ кѣмъ солѣтъ, това не са слуша. Въ оплакваніята прѣдъ юзѣ-башіа излязѣхъ новы неприятности. Въ това са разрѣшава драмата на издирваніето на разбойницѣтъ. Ний сме увѣрени, че горнето начѣлство не знае това, и за тѣй си позволяваме да го явимъ презъ печата. — Когато гледахъ потираджи — войскары, сичкѣтъ отъ анадолскѣтъ села, на ума ми дохождаше да попитамъ: въ своитѣ кѣщы се зелници и кокошкы ли ядѣхъ?

Въ Жеравнѣ хората сѣ ученолюбивы и честолюбивы; нъ при сичкото си ученолюбіе тѣхното училище залавяше твърдѣ долне мѣсто до прѣди единъ годинѣ. Вѣроятно отъ излишекъ на честолюбіе Жеравнянцы бѣгахъ на чорбаджиѣтъ и разваляхъ общинѣтъ си, съ своитѣ съперничества и несъгласія. Дѣто има много чорбаджиѣ, тамъ има и много бъркотіи. Нъ отъ единъ годинѣ насамъ Жеравнянцы са посвѣстѣхъ, доведохъ си учители и учителкы и поставихъ училището си въ доста добро състояніе. Ученіето за сичкы е нужно и полезно; нъ за Жеравнянцы еще повече, защото мѣстото имъ не дава никакъвъ поминѣкъ и сѣкъ отъ тѣхъ трѣба да търси работѣ вънъ отъ селото си. А за да си отвори мѣсто между другѣтъ Жеравнянцы, трѣба да е по добрѣ приготвенъ, трѣба да знае нѣщо повече. — По причинѣ на такъвъ слабъ поминѣкъ, на Жеравнянцы иде тежко да харчѣтъ много пары за училищата си, казахъ ми тѣй. Нъ тука Жеравнянцы забравѣтъ че са иска и добра волѣ. Кога сичкы искатъ, средства ще са намѣрятъ. Едно село отъ 400 кѣщы ще може да харче за училищата си 20-25 хиляды гроша въ годинѣтъ безъ особенно отягощеніе на населеніето. — Въ Жеравнѣ има и читалище, нъ то лѣтъ са посвѣщава твърдѣ рѣдко, защото тогава жителѣтъ бѣватъ прѣсѣжѣты по чужбинѣ.

Въ Жеравнѣ върлуватъ грѣднѣтъ болесты между женѣтъ. Тѣя болесты грабѣтъ се повече и повече жертвы и происходѣтъ вѣроятно отъ суровинѣтъ на климата и отъ незапазенный животъ на женѣтъ, които са облачатъ така тънко зимно врѣме, щото студа ги пронизва дори до коститѣ. Като по запазены по облѣкото и по малко подчипены на дѣйствието на климата по причинѣ на страствованіята имъ, мѣжѣтъ почти не знаѣтъ страданіята отъ тѣзи болѣсти. Нека Жеравнянцы са погрѣжѣтъ за милѣтъ си половины и нека имъ прѣмислѣтъ топи и по закѣтаны облѣкѣ.

Обичаитѣ на Жеравнянцы до скоро бѣхъ чисти и чужды отъ различни привноскы; нъ сега тѣзи обичаи, както и облѣкото, прѣдставляватъ

едно безобразно смѣшеніе. Наредъ съ старото и българското стои нѣщо ново, което нѣма никакъвъ смисълъ, нито пъкъ сходство съ първото. Мѣчно могатъ са изучава днѣсь българскити нрави по тѣзи мѣста, които трѣбаше да запазватъ най добръ бащиното наслѣдіе, защото сѣмъ отдѣлни отъ сѣкакви чужди елементи. Сношеніята на Жеравнянци съ много чужди мѣста, докарали това смѣшеніе на обичаитѣ. И самиятъ языкъ са побъркалъ. Прѣди 10—15 години женитѣ говоряхъ единъ языкъ по чистъ, по български: днѣсь говорятъ разбъркано и по едно построение на рѣчтъ, което не е до толкози по духа на народа ни. Само едно сѣмъ запазили женитѣ: работливостта и кѣшовничеството.

Въ Жеравня има единъ лошъ обичай, който са забвѣждава и по много други мѣста. Момчетата са женитѣ отъ 16 до 22 години. Рѣдко ще са срѣщне момъкъ на 25 години. Какво излиза отъ това? Усирмашаваніе и испадваніе на селата и слабо потомство. Азъ не срѣщнахъ отъ младитѣ такъви здрави и едри хора, каквото трѣбаше да срѣщна въ Балкана. И това може да е една отъ причинитѣ на болѣститѣ.

КОТЕЛЪ.

Чорбаджияка въ Котелъ е още по силенъ, нежели въ Жеравня; отъ това Котелъ е разстроено въ общитѣ си работи отъ сичкитѣ околны села. Училищата туку-рѣчи не отговарятъ на голѣминитѣ на общинитѣ. Има много общини, които сѣмъ 5 пѣти по слаби и по малки отъ Котелъ, и които при се това държатъ по добри училища и харчатъ за тѣхъ по много. И за сегашното състояние на училищата си, Котелъ има да благодари на нѣколко млади, а не на сичкитѣ граждани. Чорбаджитѣ сѣмъ чужди отъ грѣха да сторятъ нѣщо добро за училищата на отечеството си. Тѣй разбиратъ своитѣ длѣжности по своему и изпълняватъ ги по такъвъ начинъ, който тѣмъ изнася. Тѣй сѣмъ готови да направятъ нѣщо и за училищата: нѣ то трѣба да бѣде по тѣхънъ вкусъ и приравнено на тѣхънѣ нужди а не на общитѣ. Когато не ги оставятъ да работятъ въ тоя смисълъ, тѣй или стоитъ равнодушны или развалятъ. Така е било въ Котелъ до сега. Училищата сѣмъ били доведени до низкитѣ степени на махаленскы първоначалны училища и едвалъ прѣди години-двѣ сѣмъ излѣзли отъ това низко състояние, благодарение на стараніята на нѣколко млади. Съединихъ са училищата въ едно и надъ тѣхъ са постави едно главно, въ което за сега има двама учителя и надъ което има още много да са извърше. Тежко е на челоука да гледа това състояние на котленскитѣ работи и училища, когато знае, че въ Котелъ има хора и вѣлители и богаты, има хора отъ които само единъ може да поддържа сичкитѣ училища.

Котленцитѣ по-малко сѣмъ изменили обичаитѣ си. Тѣй много по мѣчно приемятъ чуждото и подиръ многогодишно странствование връщатъ са пакъ Котленци, съ прѣдшнитѣ обичаи и языкъ. Дѣто и да иде, Котленецъ запазва своитѣ особености. Съ Жеравнянеца става другоаче. Не сѣмъ минѣла една година отъ какъ са е постѣлилъ на ново мѣсто и ето вече, че пріелъ языка (говора) и обичаитѣ на това мѣсто. Отъ това, дѣто Жеравня са измѣнява постоянно, Котелъ упорно запазва своя първоначаленъ типъ.

Малкото врѣме (само единъ вечеръ), което прѣкараха въ Котелъ, не ми позволи да познамъ по добръ и повече котленскитѣ работи.

Отъ Котелъ отидѣхъ на Османъ-Пазаръ, дѣто намѣрихъ работитѣ по долу отъ онова, що бѣха прѣди нѣколко години. По прѣди въ този градецъ имаше по добро училище и по достоинъ учител. Днѣсь работата е наопякъ. Улорихъ ли са Османъ-пазарци въ дѣлото на своитѣ училища?

Правитѣ на Османъ-пазарци сѣмъ потурчени. — Османъ-пазарскитѣ Турци сѣмъ меки и нѣкои отъ тѣхъ са хещатъ слуги у Българетѣ. Явленіето е доста любопытно.

ИСТОЧНИА ВЪПРОСЪ.

«Морнингъ Постъ» са страхува штоо дунавскія въпросъ да не бы да доде да смѣти, още веднѣжъ, мира въ западна Европа.

Общото положение въ Петербургъ е ратолоубиво, казва този вѣстникъ, нѣ че има скоро да стане едно скарваніе съ Австрія, нѣ защото сѣмъ

добръ убѣдени че едно такъвсѣ скарваніе е просто единъ въпросъ само на врѣмето.

И тъкмо това е за страхуваніе. Възбужденіето което са подигна въ Руссія, презъ октоврія, отъ прогласеніето на князь Горчакова, приготви добръ работата, и на една минута въ която тѣмъ за сила са честити за видното разшироченіе на дѣйствующата си свобода по море, страха за да види своити движенія въспрѣян отъ сухо трѣбува да е доста за да я разсѣри колко-годѣ. И тѣзи стахове не сѣмъ безъ основа. Скорошната политика на Австрія, тѣснени сношенія които си направи съ турското царство, сѣмъ очевидно доказателство че тя си е наложила длѣга да защитава Дунава срѣщу посѣгнуваніята на Руссія.

Не е за вѣрваніе штоо едно незабавно обзкуваніе между двѣти съпернически сили да стане. Нити едната нити другата не сѣмъ въ състояніе да прѣдпрѣматъ една голѣма война на този часъ; въ интереса на Руссія е да изведе своити проекти на добръ край безъ да извади сабята. Споредъ сичкити видности, Франція не може и Пруссія не може да са намѣни за нея на този часъ. Нейнитѣ истински неприятелѣ сѣмъ Англія и Австрія, едната като господарка на источнитѣ Инди, другата като вардачка на Дунава. Единъ троенъ съюзъ както този на Велика Британія, Австрія и Турція не може лесно да са сѣмъ, нѣ той може да са раздѣли. Руссія научи вече на свой гърбъ какво ѣ струва за да прѣдизвика съ силата на оржжіята силата на съюза Европа, и най доброто ѣ оржіе на този часъ не е насиліето нѣ лукавството. Да отдѣли Турція отъ Австрія, или по-добръ да сѣмъ раздѣленіето помежду имъ като са ползува отъ обстоятелствата за да държи Англія занимава другадѣ, такъвсѣ е политиката на Руссія до дѣто ѣ са свършатъ приготвленіята; и въ този случай както и въ много други, заключава «Морнингъ Постъ» добръ е да си напомнимъ енергическата пословица на Лудовика XI: «Не ни трѣбува кожата на единъ лвъ, нѣ кожата на една лисица.»

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

ФРАНЦІЯ. На 7 того (п.) военния съвѣтъ са отворилъ на Версайль за да сѣди бунтовничити; акта на обвиненіето са прочелъ; на другія день са захванали истинитѣ.

Френското правителство проводило въ Унгарія една комисія за да купи до 40,000 коня; нѣ маджарското правителство рѣшило да даде да са изнесатъ само до 5,000 коня.

Германцитѣ са приготвятъ да испразнятъ твърдинитѣ отъ дѣсния брѣгъ на Сейнъ; официалния вѣстникъ извѣстява че тѣй пріѣли заповѣдь да испразнятъ и Трой.

Увѣрватъ че рускія императоръ като пріѣлъ генералъ Лефлю, когато прѣдставилъ кредиторнитѣ си писма като френски посланикъ, изразилъ живитѣ си симпатіи къмъ Франція, неудобрилъ прісѣдиненіето на Ализъ и Лорренъ и изобличилъ слухътъ споредъ когото имало было съюзъ между Пруссія и Руссія.

Комисіята която са патовари да оцѣни загубитѣ които са опитахъ отъ градовети въ послѣдната война и презъ възстаніето иска да са даде една обзвѣрда отъ 666 милиона франги. Г. Тьеръ отговорилъ че хазната не може да плати една толкось голѣма сума. Той казва че хазната ще обезвѣрди само сиромашкитѣ класове.

Министъра на финанцитѣ извѣстилъ че направилъ една погодѣ съ френската банка по силата на която 3 ѣа половинъ милиардъ ще може да са доплатни до 25 августъ.

АВСТРІЯ. Чѣстни свѣденія отъ Виѣна подтвърдяватъ че срѣщаніето на австрійскія императоръ и германскія ще стане тѣзи дни въ Гастейнъ, нѣ тѣ отказватъ сѣмъ политическо значеніе на туй срѣщаніе.

АНГЛІЯ. Прѣдложеніята за прѣустройството на войската са одобрили. — Полиціята като искала да възбрани едно събрание отъ феялини въ Дублинъ, тѣзи послѣднитѣ сѣмъ въспротивили; въ сбиваніето имало много убити и ранени и отъ двѣти страни.

Споредъ «Ентърнационалъ» отъ Лондра, едно събрание щѣло да стане презъ септември идѣщаго между контъ Гранвила, контъ Байста и Г. Тьера съ цѣлъ за да додѣтъ на едно общо споразумѣніе върху источниа въпросъ.

ЕГИПЕТЪ. Хадива присѣтствувалъ лично при затваряніето на камарата на прѣдставителитѣ; той изразилъ благодареніето си върху мѣркити прѣдложени отъ камарата и надѣва са че тѣ ще произведатъ голѣми сгоди за страната. Прѣдседателя благодарилъ Хадива за либералния духъ съ когото пріѣлъ исканіята на камарата, именнѣ, въ отношеніе на новата вътрешна наредба на страната.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Здравіето на Великія Визиръ слѣдува да са улучишава. Забвѣтзватъ най-много че славниятъ болѣнъ отивалъ по-добръ отъ дѣна когато прѣстаналъ да пѣе тююнъ по съвѣтитѣ на дѣкаритѣ.

— Ози день, четвъртъкъ, голѣми военски огненни талими станахъ на Хайдаръ паша въ честь на царскія князь.

— Гръцкія синодъ са събра вчера на патриаршіята за да опрѣдѣи числото на избирателитѣ които, въ общо събрание, ще избѣржтъ вселенскія патриархъ.

— Писма отъ Аленъ извѣствяватъ че възстаніето на чергарскитѣ Будуини са увеличило иче въ него zelo участіе голѣмото анезеско племе. Единъ керванъ отъ 409 патоварени камили са обралъ. Сичкитѣ телеграфически и пощенски съобщенія сѣмъ прихажнали и никакви извѣстія нѣмало за войскитѣ проводени въ Мусулъ, Мардинъ и Деярбекиръ.

— Прочитани въ «Левантъ Хералдъ»:

По заповѣдь на рускія царъ, испроводена по телерафа тутакси слѣлъ завръщаніето на Н. Величество въ Петербургъ, Г. Кумани, повѣреній на работитѣ при В. Порты, отиди да види Аали паша на Бебекъ за да са извѣсти за оздравеніето на Н. Высочество. Нѣй имали мѣсто да вѣрватъ че Г. Кумани е напѣрилъ Великія Визиръ да отива много по добръ и че е побързалъ да телеграфиса туй извѣстіе въ Петербургъ.

— Слѣдующитѣ редове извлѣчени отъ сѣщиятъ вѣстникъ изъ «Московскитѣ Вѣдомости» давѣтъ едно прѣтълкованіе което е за забѣлзваніе при тѣзи случка: Чиновитѣ на турската дипломатія не обематъ никой мѣжъ който да запизава между другаритѣ си едно толкось високо мѣсто както онова което занимаваше испопрѣди Фуадъ паша и което Аали паша занимава днѣсь. Смъртъта на този послѣдній, (която, при възрастѣта му и състава му, не може да бѣде далечъ), ще даде, както са види, на хора, на които честолюбіето заминува способността, знака на една слѣпа борба за празниа постъ.

— Тѣй както излѣзува отъ изложеніята на началствата отъ Триполи (Варварія), глѣда който владѣше въ този вилаетъ захвана да умалява колко-годѣ по слѣдствіе на пристиганіето на жита изъ близосѣднитѣ страни. При сичко това, въ високитѣ си и благоволителни грижи за благосъстояніето на своитѣ подданици, правителството на Султана като счете за своя длѣжностъ да земе, прѣди да настане лошото врѣме, най собственни мѣрки за да искорени съвѣмъ този бычъ, рѣши са въ държанія съвѣтъ че хранитѣ вѣсени въ рѣченія вилаетъ, отъ чуждитѣ страни или отъ други мѣста на имперіята, ще бѣдѣтъ освобождени отъ сѣко гюпрюшко право отъ 1-ви августъ 1871 до края на септември 1871 (в. с.). И ако презъ туй врѣме глѣда не прѣстанеше, горниа срокъ ще са продължи до свършваніето на януарія 1872 (в. с.). По слѣдствіе на това, заповѣди са испроводихъ дѣто трѣбува отъ страна на В. Порты, и отъ високото управленіе на непраданѣнци.

— Министерството на полиціята изработи единъ уставъ относително до линиитѣ на желѣзнитѣ пѣтища въ имперіята, и който прѣдписва отнашеніето на водачитѣ и други долни чиновницѣ отъ разпѣти компании и наказаніята които ще са приспособяватъ на онѣзи които бы поврѣдили желѣзнитѣ пѣтища.

— Мехмедъ Кѣбрѣзѣ паша отивалъ сега по-добръ и надѣватъ са скоро да оздравѣ.

— Холерата са развивала серіозно въ Персія и Руссія, и сичкитѣ мѣрки са земѣтъ противъ този бычъ при турскитѣ граници за да не бы да влѣзе и въ турско.

— Стамболъ и селата ще са освѣтлятъ скоро съ газъ. Тѣзи отстъпка са дала на една чужда компания, и работитѣ за поставеніе на фенеритѣ ще захванатъ слѣдъ малко.

РЕДОВНА ПРИТУРКА НА В. "ТУРЦИЯ", отъ брой 24-тій.

Продава са по 20 пари.
(Цариградъ, Августа 3 1871.)

ИЗВѢСТІЕ. Умолявѣтъ са почтенни наши спомоществатели и настоятели да побързѣтъ да си вѣсѣтъ стойността на вѣстникитѣ които прѣимѣтъ за щото голѣма, твърдѣ голѣма нужда имамъ отъ пари. Нѣй незнайни вече каква риторика да употребимъ за да убѣдимъ тѣзи отъ спомоществатели си които не сѣ платили още че пари трѣбуваѣтъ и че безъ пари нищо не са върши. До кога ще страдѣтъ тѣй българскитѣ вѣстникари отъ нередовното плащаніе на спомоществатели си? Нѣма ли да дойде и за тѣхъ този честитъ день въ който спомоществатели да познаваѣтъ сами длжноститѣ си безъ подканване?

МАГАРЕ и СЛАВЕЙ.

(Една басня, като отговоръ на « Право » и корреспондентина му изъ Руссе.)

Магарето видѣло славейтъ и му казва: « Я чуй пріятелю! Хортува се за тебъ че си знаеѣтъ много масторскы да пѣешъ: твърдѣ ми ся ще да та послушамъ и да си дамъ и азъ мнѣніето върху това отъ горѣ, сиречь наистена ли знаешъ да пѣешъ добръ? »

Сега славейтъ наченалъ да си исказва искусството: Зачорумилъ, засвирилъ на хиляды турли, протакълъ, извивалъ; то нѣжно той си снишвалъ глѣстъ, и, сѣ глухо тънѣне ся чувалъ този гласъ на далечъ, то издребно треперливъ гласъ изѣдишъ прѣскълъ по лѣстъ. Сичко тогава слушало Авроринтъ любимецъ и пѣвецъ; тънкій вятърчецъ прѣстанѣлъ, птицитѣ мѣкнали и стадата наколѣничили. Овчеря отъ наслаждение едва дышалъ, и навѣга, навѣга само, ся позасмивалъ на другаркѣтъ си, нѣ се пакъ внимавалъ песнята на славейтъ.

Пѣснопоецътъ свършилъ. Магарето (русенскій дописникъ) сѣ насочена къмъ земѣтъ муцунѣ казва: « изрядно! безъ лѣжа ще ти кажа че не дотегвашъ когато та слуша никой; жално само, че не си ся запозналъ сѣ нашый петель; тогава ты йоще по много щѣше да ся доляжнѣ стига само що годѣ у него да ся по изучишъ. »

Като чулъ такава прѣсѣда, горкыйтъ ми славей ся впуснѣлъ и прѣхвъркнѣлъ задъ нѣколко полета. — Крыловъ.

Р. С. Този е, Г-не Редакторе отговорътъ ми, на русенскій корреспондентъ на « Право. » Повече не въспріемѣмъ да отговарѣмъ, нито ще отговарѣмъ за напрѣдъ на личны нападанія върху ми. Ще прибавѣ, че колкото за рѣченіята дописникъ въ Руссе, азъ немогѣ друго освѣтъ да сѣжелѣвамъ това нещастно сѣздание, което види ся, е пишманъ защо ся е родило на свѣтътъ. Негова милость по добръ бы направилъ (ако ще, нека ми чуе свѣтътъ) на мѣсто да расправѣ хората, да си налегне и глѣда работата си, и, като сега на скоро ще ся отварѣтъ училищата да направи малко алжшъ-веришъ на господарѣ си, който има право да чака отъ него работа а не допискы въ « Право. »

— Научава ми се че органическитѣ уставъ на Ексархіята ни са вѣрчилъ миналіятъ четвъртъкъ на Серферъ ефендѣ, мюстешаръ въ министерството на вѣншнитѣ работи. Н. Пр. са общалъ да го подложи на Великитѣ Визиръ.

— Германскитѣ императоръ въ пѣтуваніето си въ Гастенъ са прѣвлъ на 11 того (н.) на станціята при Воелсъ (Горня Австрія) отъ императоръ Францъ-Иосифа. Двамата императори сѣ поздравили най чистосърдечно и слѣдвалъ и двамата наедно въ пѣтуваніето си Ишлѣ дѣто императоръ Гіомъ посѣщава императорската австрійска фамилия. « Абендпостъ » посветѣва единъ симпатически членъ на туй срѣщаніе, който казва че то ще бѣде единъ залогъ за пріятелскитѣ сношенія на двата царѣ, и нѣ по малко важно за двата народа които ще бѣдѣтъ свързани отъ общитѣ интересъ на мирътъ.

— Споредъ една дѣцеша отъ Берлинъ, сичкитѣ германски вѣстници влобше припознаваѣтъ политическата важность на срѣщаніето на двата императора германски и австрійски. Тѣй припорѣчватъ, между другитѣ, единъ сѣюзъ сѣ Австрія.

— Споредъ една друга дѣцеша отъ Букурещъ, едно голѣмо вълненіе владѣло въ тѣзи страна. Мълви са че едно ново сѣзаклатіе са открито.

— Н. И. В. Султана благоволи да даде знакътъ « Османіе » на князь Карла, братъ на германскитѣ императоръ.

— Извѣстѣваѣтъ че единъ комитетъ отъ господжи са сѣставилъ въ Москва за да сѣбере сермія за отвареніето на една академія дѣто младитѣ туркини, които бы пожелали да станѣтъ учителки въ училищата си, могѣтъ да отивѣтъ за да прѣимѣтъ едно прилично образование.

— Извѣстѣваѣтъ че многобройни пожари ставали въ Алжирія отъ бунтовничитѣ. Както ся вижда отъ послѣднитѣ извѣстія, вѣстаніето не са е угасило още въ тѣзи страна.

— Въ Руссія сѣщо тѣй огньовѣти опустошѣвали много градове. Тѣзи огньовѣ са отдаваѣтъ на социалистични дружества. Щетитѣ които сѣ направили възлизѣтъ на много милиони рубли. Правителството отредило една комисія за да издири палачитѣ. Щѣли да сполучи?

— Миналата сѣбота, Великитѣ Визиръ отиди при Султана.

— Френската комисія която са опрѣтели за да са занимае сѣ прѣустройството на войската са произвѣсла за незабавното распушаніе на сичкитѣ народни гвардіи.

— Извѣстѣваѣтъ че Исмаилъ паша, главенъ управителъ на Албанія, са извадилъ отъ службитѣ си и повикалъ въ Цариградъ.

— Извѣстіята отъ Албанія сѣ твърдѣ благопріятни за възстановленіето на общата тишина въ тѣзи област. Справедливитѣ и твърди мѣрки, зѣти отъ царското правителство ще имѣтъ за дѣйствиѣ да отстранѣтъ сѣка по подирѣя распра.